

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. V.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen obecným zmocněncem L. Š
bytem P.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 a ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-18/ČJ-2018-000022-ZAM. Tímto rozhodnutím bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Dále žalobce svojí žalobou napadl i rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-19/ČJ-2018-000022-ZAM; tímto rozhodnutím byla žalobci dle § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou 1.000 Kč ve lhůtě do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce ve své žalobě namítal nezákonnost provedení důkazu výsledkem účastníka řízení, a to proto, že mu v rozporu s § 59 správního řádu nebyla poskytnuta pětidenní lhůta od předvolání do provedení výsledku; přitom však správní orgán neodůvodnil nebezpečí z prodlení. Žalobce rovněž tvrdil, že k sepsání protokolu byl donucen a bylo mu odepřeno právo na právní pomoc, a tudíž jde o důkaz získaný v rozporu se zákonem. Provedení výsledku totiž bylo stanoveno jako faktická podmínka ukončení omezení osobní svobody. Názor předestřený správními orgány, že žalobce o svém propuštění dobrovolně setrval u správního orgánu za účelem provedení vlastního výsledku, je nutno odmítnout. Kdyby totiž žalobce cítil potřebu správnímu orgánu dobrovolně cokoli sdělit, nemohlo by se jednat o jeho výslech, ale o vyjádření účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu a uvedl, že mu bylo odepřeno právo na právní pomoc. Postup zvolený správním orgánem prvního stupně byl dle žalobce zjevně zaměřen na to, aby se žalobce, jenž je cizincem, a tedy osobou neznalou českého jazyka a práva, výsledku zdánlivě dobrovolně podrobil a nežádal právní pomoc. Žalobce doplnil, že mu byl ustanoven k výsledku tlumočník nezapsaný v seznamu znalců tlumočnicků, a tedy v rozporu se zákonem; podle žalobce nebylo odůvodněno, proč věc nesnesla odkladu, a jak správní orgán dospěl k nepřiměřenosti nákladů souvisejících s ustanovením tlumočníka. Ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by ustanovený tlumočník dostal zákonnému požadavku potřebných odborných předpokladů pro provedení tlumočnického úkonu. Žalobce dále namítl, že neporozuměl položeným otázkám a písemnému vyhotovení protokolu, kde je například uvedeno, že za práci dostával odměnu. Správní orgán postavil provedení výsledku a ostatně celé správní řízení, jež koncentroval do jediného dne, jakožto nezbytnou podmínku k ukončení omezení osobní svobody žalobce, čímž měl porušit jeho ústavně zaručené právo na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tento postup měl za následek, že ještě téhož dne bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž bylo žalobci umožněno řádně hájit svá práva. Poté, co byl žalobce propuštěn na svobodu, si vyhledal zástupce, jemuž sdělil, že poté, co byl zbaven osobní svobody, dostal strach a obával se i příslušníků policie; ti na něj vytvářeli nátlak, aby nebyl zastoupen, a neumožnili mu jakoukoliv komunikaci s okolním světem. Žalobci nezbylo, než se podvolit, a proto nemohl být během řízení zastoupen. Vzhledem k odepření práva na právní pomoc lze rovněž pochybovat o věrohodnosti protokolu o výsledku, který byl rozhodujícím podkladem pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalobce došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť byl k provedení výsledku donucen. Dále žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu a uvedl, že výslech sám je navíc nejen v kolizi s ústavně garantovaným právem neobviňovat sebe sama, ale jeho nepoužitelnost proti účastníkovi řízení je dána povahou a účelem takového důkazního prostředku. Shrnu, že z uvedeného vyplývá omezení použitelnosti protokolu jakožto důkazu ve správním řízení, a to zejména

pro porušení zásady neobviňovat sebe sama, nadto za situace, kdy žádné další relevantní důkazy svědčící o protiprávním jednání účastníka řízení shromážděny nebyly. Žalobce poukázal na porušení práva na spravedlivý proces, neboť k provedení výsledku byl donucen a vzdání se práva na právní pomoc nelze považovat za svobodný projev vůle. Protože provedený výsledek žalobce je nezákonně získaným důkazem, jedná se o nepoužitelný důkaz. Bez tohoto důkazu není možné dospět k závěrům, jež vyslovily správní orgány ve svých rozhodnutích. Za neodůvodněné žalobce označil určení výše „sankce“, kdy mu byl odepřen vstup na území Evropské unie v trvání jednoho roku. Podle žalobce správní orgán tuto dobu určuje ve stejných řízeních zcela nahodile. V řízeních č.j. KRPS-65439/ČJ-2018-010026, KRPS-65427/ČJ-2018-010026 stanovil sankci ve výši 6 měsíců, v řízení č.j. KRPS-304065/ČJ-2017-010024 pak 3 měsíce, přičemž se skutkově jedná o stejné případy. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí není zřejmé, kterak správní orgány dospěly k závěru, že žalobci nebylo vydáno pracovní povolení, když ověření takového tvrzení nebylo provedeno dotazem k Úřadu práce. Jako jeden z důkazů byl použit protokol o podání vysvětlení, ač je takový postup zákonem výslovně zakázán (§ 137 odst. 4 správního řádu). Za nedostatečný je dle žalobce nutno rovněž považovat způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou proti užití důkazu fotografiemi. Odvolací námitka nesměřovala pouze proti skutečnosti, že jsou tyto fotografie zařazeny do spisu, ale rovněž proti tomu, že není zřejmé, proč ve spise jsou, když na žádné z fotografií není žalobce zachycen. Závěrem žalobce zopakoval své výhrady proti tomu, že napadené rozhodnutí má být téměř výlučně postaveno na protokolu o výsledku účastníka správního řízení, jehož zákonnost byla před orgány obou stupňů zpochybněna. Navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí žalovaného i obou jim předcházejících rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vyslovil přesvědčení, že postupoval v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 7. 2018 v době od 9.30 do 10.00 hodin byla provedena pobytová kontrola zaměřená na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnání bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, dále na pátrání po hledaných osobách a odcizených věcech. Akce byla provedena v prostorách rekonstrukce bytového domu na adrese K., P. Zde byl v rámci akce kontrolován žalobce při výkonu práce, a to konkrétně při pomocných zednických pracích. Hlídka jej vyzvala k prokázání totožnosti. Žalobce se prokázal cestovním pasem Ukrajiny č. x, ve kterém bylo vylepeno polské vízum typu D/MULT na 179 dní platné od 20. 6. 2018 do 25. 3. 2019, vydané ve Lvově dne 19. 6. 2018. Poslední vstupní razítko na území schengenského prostoru je ze dne 28. 6. 2018. Žalobce dle úředního záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j.

KRPA-286907-1/ČJ-2018-000022-ZAM měl mít na sobě pracovní oděv, konkrétně červené triko, tmavé kalhoty, zašpiněné od stavebních materiálů. Na místě byla provedena fotodokumentace a žalobce byl vyzván k předložení dokladu opravňujícího jej k výkonu práce či jiné dani podléhající výdělečné činnosti na území ČR. Na základě zjištěných informací, a jelikož žalobce nepředložil žádný doklad opravňující jej vykonávat zaměstnání či jinou dani podléhající výdělečnou činnost, byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobci bylo dne 31. 7. 2018 oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně vydal usnesení ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-13/ČJ-2018-000022-ZAM, kterým byl pan Ing. V. A. ustanoven tlumočnickem z jazyka ruského do jazyka českého a naopak k provádění tlumočnických úkonů v tomto řízení s žalobcem. Následně ustanovený tlumočnick nezapsaný v seznamu znalců a tlumočnicků složil před správním orgánem prvního stupně slib tlumočnicka.

6. Dne 31. 7. 2018 byl vyhotoven protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-286907-14/ČJ-2018-000022-ZAM. V něm byl žalobce poučen o svých právech a uvedl, že poučení v plné míře porozuměl, rovněž porozuměl důvodu, proč je tento protokol s ním sepsován, byl poučen o svém právu k věci nevypovídat, k tomuto poučení uvedl, že svého práva nevyužívá a vypovídat chce a bude, netrvá na přítomnosti svého právního zástupce, českému jazyku jak v psané formě, tak mluvenému slovu nerozumí, žádá tlumočnicka do ruského jazyka, v době sepsování protokolu se cítí zdravý a je schopen vypovídat. K dotazu „Rozumíte tlumočení pana A.“ žalobce odpověděl „Ano, rozumím.“. Na otázku, zda žalobce porozuměl poučení o účelu správního vyhoštění, žalobce odpověděl kladně. Dotaz, zda žádá v rámci řízení přítomnost právního zástupce, žalobce zodpověděl záporně. Na otázku, zda je schopen sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení, žalobce odpověděl kladně.
7. Žalobce dle tohoto protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 31. 7. 2018 uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval mikrobusem dne 28. 6. 2018 přes Slovensko, jel do Prahy. Za cestu zaplatil celkem asi 120 USD. V Polsku nikdy nebyl. Polské vízum využil k cestě do Čech za prací. Do České republiky přicestoval dne 29. 6. 2018 a je tu poprvé. Přivezl si asi 400 USD. Přicestoval za prací. Nejdříve se chtěl porozhlédnout po možnostech. Po příjezdu do Prahy si na internetu našel inzerát na možnost ubytování v bytě někde u zastávky T., tam na něj čekal nějaký pán, Ukrajinec, který ho ubytoval. Byt byl dispozičně 2+1, žalobce měl k dispozici jeden pokoj, za který ze začátku platil 6.000 Kč/měsíc, později mu zvedli nájem na 9.000 Kč/měsíc, a tak se včera odstěhoval. Nyní bydlí na A., dvě zastávky tramvají od metra A. Jedná se o byt 3+1, v pokoji jsou dva a měl by platit 4.000 Kč/měsíc. Ubytovala ho Ukrajinka. Na dotaz, jakým způsobem přišel k práci na stavbě v ulici K., P., kde byl dne 31. 7. 2018 kontrolován, odpověděl, že po příjezdu tu byl týden jen jako turista, resp. nepracoval. Pak mu začaly docházet peníze, a tak na internetu hledal práci. Tam našel uvedenou stavbu s telefonním číslem. Zavola tam a bylo mu řečeno, že může přijít si něco přivydělat. Nezajímalo je, jestli má povolení k práci. Hovořil s mužem, Ukrajincem, jmenoval se I., příjmení žalobce nezná. Dokonce pocházel ze stejné oblasti jako žalobce. Potom mu řekl, kdy a kam má žalobce přijít. Začal tam pracovat 4. 7. 2018 v 8.00 hodin. Přišel na dvůr stavby a tam už byl jmenovaný I. a ten mu řekl, co má dělat. Dostal prostor k převlečení. Pracovat měl přibližně do 18.00 hodin. Práci mu zadával první tři dny I. a potom odjel. Ale na tu dobu jim dal objem práce, kterou mají potom dělat. Firmu, pro kterou pracoval, žalobce nezná. O firmu se nezajímal, bral to jako brigádu, žádnou smlouvu uzavřenou neměl. Ze začátku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

betonoval, potom podával materiál. Dělal pomocné práce. Nebyli napevno domluveni, jak dlouho má žalobce práci vykonávat, ale přibližně do konce srpna. První den dostal 1.000 Kč. Potom měl dostávat 100 Kč za hodinu. Zatím dostal 10.000 Kč. Peníze mu vyplácel I. Žalobce uvedl, že nevlastní živnostenský list ani pracovní povolení. Věděl, že oficiálně pracovat tu nesmí, ale „jde tu přivydělat.“ Finanční prostředky ještě má, zbylo mu ještě asi 4.000 Kč, a to mu asi bude na zbývajících pobyt stačit. Na Ukrajině je ženatý, má dceru a dále maminku s manželem. Žalobce na Ukrajině vlastní s maminkou byt a maminka má ještě dům. Na Ukrajině nemá žádné problémy. V České republice ani v Evropské unii nemá žádné rodinné příslušníky, v České republice nemá žádný majetek. Zdravotní pojištění má k polskému vízu. O nikoho se tu nemusí starat a nemá žádné závazky. Na území České republiky žalobce nemá osobu, která by jeho případné správní vyhoštění pocítovala jako zásah do svého soukromého života. Nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. V ČR nemá vazby, závazky nebo pohledávky. Nenavázal žádné ekonomické, společenské nebo kulturní vazby. Nezapojuje se do veřejného dění. Nepáchal na území ČR trestnou činnost. Dále uvedl, že vycestuje dobrovolně, žádné překážky ve vycestování nemá. Plánuje vycestovat, jak mu bude určeno, peníze na vycestování má. Má se kam vrátit, pojedí k manželce. Dále žalobce na dotaz, zda rozuměl všem kladeným otázkám, reagoval kladně a nabídnuté možnosti doplnit výpověď či uvést nějaké další skutečnosti k předmětné věci nevyužil. V závěru protokolu je uvedeno „*To je vše, co účastník řízení k dané věci uvedl/i. Protokol si přečetl/i, s jeho obsahem souhlasí a nepožaduje/jí žádných změn, oprav ani doplnění v něm. Ukončeno, přečteno a jako správné podepsáno dne 31. 07. 2018 v 16:51 hodin.*“ Protokol na druhé a poslední straně podepsal ustanovený tlumočník Ing. V. A., na poslední straně jej za správní orgán podepsal prap. Bc. J. N., inspektor, a na každé straně jej vlastnoručně podepsal žalobce.

8. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-15/ČJ-2018-000022-ZAM vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Dne 31. 7. 2018 správní orgán prvního stupně vyhotovil záznam o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí č.j. KRPA-286907-17/ČJ-2018-000022-ZAM vlastnoručně podepsaný žalobcem i ustanoveným tlumočníkem, kde je uvedeno, že žalobce nežadá o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo, a že se spisem vedeným pod č.j. KRPA-286907/ČJ-2018-000022-ZAM se žalobce seznámil a nežadá žádného doplnění.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-18/ČJ-2018-000022-ZAM bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok; počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-19/ČJ-2018-000022-ZAM byla žalobci dle § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobce se prostřednictvím obecného zmocněnce proti oběma těmto rozhodnutím odvolal. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-18/ČJ-2018-000022-ZAM o správním vyhoštění žalobce. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-19/ČJ-2018-000022-ZAM o uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Podle § 33 odst. 1 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
13. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení. Podle § 169j odst. 2 téhož zákona na výslech účastníka řízení se použijí obdobně ustanovení správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí, není-li dále stanoveno jinak.*
14. Podle § 59 správního řádu *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*
15. K námitkám žalobce ve vztahu k jím tvrzené nezákonnosti výsledku žalobce jako účastníka řízení ze dne 31. 7. 2018 Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2018 č.j. 49 A 8/2018-23, kde se pojednává o obdobných námitkách vznesených týměž obecným zmocněncem: „[S]právní řád neupravuje (s výjimkou sporného řízení) výslech účastníka řízení jako obecný důkazní prostředek. To však neznamená, že by byl vyloučen, neboť výčet důkazních prostředků v § 51 odst. 1 správního řádu je pouze demonstrativní, přičemž k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-25). Soud také obecně souhlasí s tvrzením žalobce, že použitelnost důkazu výsledkem účastníka řízení je omezená, neboť jak konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, „důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží přednesy účastníka a jeho procesní úkony.“ K tomu pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 156/2014-40, dodává,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že: „Uvedené lze nepochybně vztáhnout i na případný výslech účastníka ve správním řízení. I v něm se účastník vyjadřuje ke skutkovým a právním otázkám věci primárně svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu (srov. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení), nikoli prostřednictvím nějakého formalizovaného důkazního prostředku. Také ve správním řízení obecně platí, že účastník řízení nesmí být nucen k výpovědi; vyjadřovat se k prováděným důkazům a uplatňovat skutková a právní tvrzení je jeho právem, nikoli povinností, a povinnost svědčit má toliko svědek, jenž je osobou odlišnou od účastníka řízení (§ 55 odst. 1 správního řádu).“

16. V řízení o správním vyhoštění se však uplatní zvláštní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců. V § 169j odst. 1 tohoto zákona je zakotveno oprávnění správního orgánu provést výslech účastníka řízení za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I při tomto výslechu se pochopitelně uplatní záruka dle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož každý má právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. O této skutečnosti byl žalobce ostatně v protokole o výslechu účastníka řízení řádně poučen („Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.“). Z výše uvedeného je patrné, že v řízení o správním vyhoštění je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, pokud jsou předmětem výslechu takové skutečnosti, které jsou nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, jako tomu bylo i v tomto případě. Správní orgán prvního stupně tudíž postupoval v souladu se zákonem, když se rozhodl provést výslech žalobce dle § 169j zákona o pobytu cizinců za účelem zjištění nezbytných skutečností, které neměl možnost se dozvědět jinak (např. případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince či existence důvodu znemožňujícího vycestování). Žalobce byl tedy povinen vypovídat v souladu s § 169j zákona o pobytu cizinců (žalobcem odkazované znění § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo účinné do 14. 8. 2017, a tedy není rozhodné pro nyní posuzovanou věc, v níž k zahájení správního řízení došlo dne 31. 7. 2018), přičemž je nutno zdůraznit, že to, zda bude, nebo nebude vypovídat, nebylo závislé na jeho úvaze, nýbrž se jednalo o jeho povinnost. Žalobce byl také v souladu s tímto ustanovením poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, jakož i o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Argumentace žalobce v žalobě, že se výslechu nepodrobil „dobrovolně“, resp. že kdyby cítil potřebu něco sdělit správnímu orgánu, tak by tak učinil prostřednictvím vyjádření účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, je tedy zcela bezpředmětná (srov. též podobně shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49 A 8/2018-23).
17. Co se týče námitky žalobce ohledně nezachování pětidenní lhůty ve smyslu § 59 správního řádu, soud souhlasí s tvrzením žalobce, že tato pětidenní lhůta má sloužit především k přípravě předvolávané osoby na daný úkon, nicméně ze znění citovaného usnesení je zřejmé, že slovo „zpravidla“ vyjadřuje možnost zkrácení této lhůty, pokud jsou k tomu dány důležité důvody. V projednávaném případě se správní orgán prvního stupně rozhodl provést výslech ihned, tj. téhož dne, kdy byl žalobce zajištěn, aniž by ho vůbec k výslechu předvolával dle § 59 správního řádu. Soud se s tímto postupem ztotožňuje, neboť odložením výslechu na pozdější dobu by s vysokou pravděpodobností došlo k úplnému zmaření tohoto důkazu. Soud má za to, že zde hrozilo reálné nebezpečí, že by se žalobce před správním orgánem skrýval nebo by opustil území České republiky ještě před provedením výslechu, přičemž následně by bylo velmi obtížné jej dohledat za účelem

předvedení, pokud by se k výsledku nedostavil dobrovolně. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalobce nesdělil správnímu orgánu prvního stupně žádnou kontaktní adresu na území České republiky, když pouze uvedl, že bydlí v bytě „dvě zastávky tramvají od metra A.“. Je také nutno uvést, že se jedná o běžnou praxi správních orgánů, že k výsledku cizince přistupují bezprostředně po jeho zajištění podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přičemž opačný postup by v mnoha případech značně komplikoval průběh řízení o uložení správního vyhoštění, případně by ho zcela znemožnil, když často neexistuje jiná možnost, jak zjistit skutečnosti důležité pro toto řízení. Navíc je třeba vzít v potaz lhůtu 24, resp. 48 hodin pro trvání zajištění dle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Z jednoduché logické úvahy je zřejmé, že v rámci takto krátké lhůty by evidentně nebylo možné žalobci doručit předvolání s pětidenním předstihem dle § 59 správního řádu tak, aby ještě během zajištění žalobce dle § 27 zákona č. 273/2008 Sb. bylo možné provést jeho výslech. Navíc je zřejmé, že pokud by správní orgány odesílaly předvolání cizincům, kteří by se měli podrobit výsledku dle § 169j zákona o pobytu cizinců, nebylo by prakticky možné stihnout lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu lze konstatovat, že institut předvolání by nevedl k zajištění účelu a průběhu řízení, neboť by jej naopak nepřiměřeně prodlužoval. Rovněž je třeba zdůraznit, že se nejedná o nepřípustný zásah do práva na obhajobu (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), neboť toto právo se uplatní v řízeních trestní povahy. Řízení o uložení správního vyhoštění však tuto povahu nemá [z těchto důvodů, jakož i z důvodu, že žalobce byl řádně poučen (a toto poučení bylo dle protokolu č.j. KRPA-286907-14/ČJ-2018-000022-ZAM řádně přetlumočeno), že „[v]ýpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt“, pak nemůže obstát ani žalobcova (blíže neodůvodněná) námitka o porušení zákazu donucování k sebeobvinění]. Zákaz pobytu na území členských států Evropské unie vydaný v řízení o správním vyhoštění není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 125/2004-54 nebo č.j. 5 Azs 94/2005-52). Vzhledem ke shora uvedeným krátkým lhůtám soud podotýká, že není pochybením, jestliže správní orgán prvního stupně koncentroval celé řízení (včetně vydání svého rozhodnutí) do jediného dne; soudu je z vlastní činnosti známo, že se jedná o běžnou praxi orgánů cizinecké policie, přičemž na této praxi neshledává nic nezákonného. Ani tyto žalobní námitky tak nejsou důvodné.

18. Pokud jde o žalobcem namítané porušení práva na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, soud odkazuje na argumentaci obsaženou ve shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 A 8/2018-23 (týkajícím se cizince zastoupeného týmž zmocněncem jako v nyní posuzované věci) použitou k obdobné námitce: „*V souvislosti s provedeným výsledkem žalobce dále namítá, že bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na právní pomoc zakotvené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tímto ústavně zaručeným právem se Ústavní soud podrobně zabýval ve svém nálezu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 630/16, ve kterém konstatoval, že „právo na právní pomoc má dvojí povahu. V první řadě zaručuje každému, aby se mohl nechat v řízení zastupovat osobou znalou práva. Současně však také stanovuje pozitivní závazky, které musí stát plnit [nálezní sp. zn. I. ÚS 3849/11 ze dne 12. 8. 2014 (N 151/74 SbNU 289), bod 11]. Stát musí zajistit, že účastníci řízení mají přístup k právní pomoci prakticky a účinně a nikoliv pouze teoreticky.“ V bodě 54 citovaného nálezu pak Ústavní soud dodává, že „v kontextu trestního řízení opakovaně*

judikoval, že právě osoby zbavené osobní svobody a navíc cizinci, kteří neovládají český jazyk, jsou zranitelné osoby, u nichž právo na právní pomoc získává zvláštní a ještě podstatnější význam (nález sp. zn. IV. ÚS 2443/14 ze dne 18. 3. 2015). V nálezu sp. zn. I. ÚS 469/16 ze dne 22. 3. 2016 Ústavní soud zdůraznil, že k naplnění ústavně zaručeného práva na právní pomoc nepostačuje pouze formální přístup k právní pomoci. To platí tím spíše u osoby zbavené osobní svobody a znevýhodněné neznalostí českého jazyka a původem z jiné země (bod 17). V trestních věcech platí, že soudy musí ověřit, zda obviněný měl v době, kdy byl nějakým způsobem omezen na svobodě (zadržení, vazba), možnost přístupu k obhájci a zda jeho volba vzdát se práva na pomoc obhájce může být považována za svobodnou a dobrovolnou (nález sp. zn. IV. ÚS 2443/14 ze dne 18. 3. 2015 s odkazy na judikaturu ESLP).“ Tyto závěry je dle Ústavního soudu třeba vztáhnout i na případy řízení o vyhoštění u cizinců v zajištění (srov. bod 55). Porušením práva na právní pomoc se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 4 Azs 135/2018-49, ve kterém uvedl, že „správní orgány jsou povinny podniknout všechna rozumná opatření, aby zajistily, že osoba zbavená svobody si je plně vědoma svého práva na právní pomoc a mohla vyhodnotit následky svého úkonu, kterým se pomoci advokáta zříká.“ V posuzované věci je nepochybné, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu, neboť se jedná o cizince, který neovládá český jazyk a nezná český právní řád. Přestože se žalobce nenacházel v zařízení pro zajištění cizinců (na rozdíl od stěžovatele ve výše uvedeném nálezu Ústavního soudu), byl také bezprostředně před výsledkem krátkodobě omezen na svobodě, což mu mohlo ztížit přístup k právní pomoci, přestože zajištění bylo formálně ukončeno před započítím výsledku (zajištění bylo ukončeno v 16:55 hodin, výsledek žalobce započal v 17:00 hodin). Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení je dále nepochybné, že žalobce byl poučen o jeho právu dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci (poprvé v rámci poučení obsaženého v oznámení o zahájení správního řízení, podruhé bezprostředně před započítím výsledku), přičemž výslovně prohlásil, že na přítomnosti právního zástupce netrvá, a toto své prohlášení stvrdil svým podpisem. Na základě výše citovaných závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu je tudíž nutno v dané věci posoudit, zda jeho volba vzdání se práva na právní pomoc může být považována za svobodnou a dobrovolnou, resp. zda správní orgán I. stupně učinil všechna rozumná opatření, aby zajistil, že si byl žalobce plně vědom svého práva na právní pomoc a mohl vyhodnotit následky svého úkonu, kterým se pomoci advokáta zříká. Soud je přitom toho názoru, že za daných okolností si nelze představit, jaká další opatření mohl správní orgán I. stupně učinit, přičemž je nutno vycházet z reálných možností správního orgánu, v jehož silách není například zajistit přítomnost advokáta při každém výsledku cizince pouze za tím účelem, aby mu podrobně vysvětlil podstatu a důsledky vzdání se práva na právní pomoc, aniž by o to cizinec sám požádal.... Z protokolu pak vyplývá, že tento tlumočník přetlumočil rovněž obsah poučení, na důkaz čeho zde připojil své razítko a podpis. Soud je tedy toho názoru, že ze strany správního orgánu I. stupně byla učiněna všechna nezbytná opatření, žalobcovo vzdání se práva na právní pomoc lze v daném případě považovat za svobodné a dobrovolné. Uvedená argumentace je plně použitelná i v nyní projednávané věci (žalobce byl řádně poučen, uvedl, že tlumočení ustanoveného tlumočníka rozumí a výslovně se vzdal práva na přítomnost právního zástupce při svém výsledku). Nelze si tak představit, jaká další opatření za účelem ochrany žalobcova práva na právní pomoc měl správní orgán prvního stupně učinit. Soud tedy i tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou, přičemž z týchž důvodů nemá opodstatnění ani žalobcem namítané porušení práva na spravedlivý proces (dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod či čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

19. K tvrzení žalobce, že se měl vzdát práva na přítomnost právního zástupce při svém výslechu pod nátlakem správního orgánu, soud podotýká, že žalobce v tomto žalobním bodu vymezil velmi obecně, jak na něho měl být činen nátlak. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78, publ. č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce nijak nepřiblížil, jak měl být k sepsání protokolu o výslechu nucen, zda šlo o verbální nátlak a v jaké podobě, či snad o fyzický nátlak a v jaké podobě, kdo se tohoto nátlaku dopouštěl, případně kolik osob mu bylo přítomno. Vzhledem k tomu, že žalobce jen velmi obecně namítal, že byl k sepsání protokolu donucen, aniž by uvedl konkrétní okolnosti či důkazy o tomto jednání, považuje soud žalobní bod za účelový a nepodložený. Žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by své tvrzení podpořil, a ze správního spisu, zejména z protokolu o výslechu, nejsou seznatelné žádné indicie o tom, že by byl žalobce k výslechu donucen. Pokládáné otázky jsou zcela standardní a ani žalobcovy odpovědi nijak nevybočují se standardu obdobných případů (srov. obdobně též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018 č.j. 44 A 18/2018-18), pročť soud nemohl přitakat žalobcově námitce o nevěrohodnosti protokolu o výslechu účastníka řízení. Podobně obecná (fakticky „neuchopitelná“) tvrzení o nátlaku pak žalobce uplatnil i v odvolacím řízení, pročť žalobou napadené rozhodnutí č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 nelze považovat za nepřezkoumatelné, jak žalobce rovněž namítal v žalobě. Vzhledem k obecnosti odvolacích námitek žalobce a k tomu, že zákonnost protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 31. 7. 2018, a tedy i na jeho základě vydaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobce, byla v plné míře posouzena v odvolacím řízení, tak nemůže obstát ani námitka, že žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění mělo být posouzeno jako stížnost dle § 175 správního řádu. Soud na okraj podotýká, že i kdyby se o stížnost dle § 175 správního řádu skutečně jednalo, žalobce měl pro případ, že měl za to, že stížnost nebyla řádně vyřízena, k dispozici institut žádosti o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ve smyslu § 175 odst. 7 správního řádu (k přešetření stížnosti je příslušný nadřízený správní orgán, nikoliv správní soud).
20. Pokud jde o okruh námitek směřujících proti provedení tlumočení v řízení před správním orgánem prvního stupně, soud odkazuje na s. 5 napadeného rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230: „[S]právní orgán I. stupně se snažil zajistit soudního tlumočnicka do mateřského jazyka cizince, ale nebyl úspěšný. Přistoupil proto k zajištění nezapsaného tlumočnicka jazyka ruského. S osobou tlumočnicka cizinec souhlasil. Od počátku řízení cizinec trval pouze na zajištění tlumočnicka (přítomnost zmocněnce nežádal), kterého mu správní orgán I. stupně zákonným způsobem zajistil a svému závazku vůči ustanovení § 16 zákona č. 500/2004 Sb. dostál. Správní spis dokládá, že cizinec byl ještě v den zahájení řízení vyslechnut. Zákonem č. 500/2004 Sb. ani zákonem č. 326/1999 Sb. není upravena doba, kdy je výslech cizince možné uskutečnit. Správní orgán I. stupně logicky využil okamžiku, kdy mu byl cizinec dostupný, neboť bylo důvodné se domnívat, že cizinec může opustit území České republiky. Uvedený úkon proto provedl včas, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a doplňuje, že dle protokolu č.j. KRPA-286907-14/ČJ-2018-000022-ZAM, jež žalobce na každé straně vlastnoručně podepsal, žalobce z důvodu, že nerozumí českému jazyku jak v psané formě, tak mluvenému slovu, požádal o tlumočnicka do ruského jazyka, přičemž k výslovnému

dotazu sdělil, že tlumočení pana A. rozumí. Na závěr svého výsledku také na výslovnou otázku, zda rozuměl všem kladeným otázkám, odpověděl kladně. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce tlumočení ustanoveného tlumočnicka nerozuměl. Vzhledem k tomu, že ve výše odkazované krátké časové lhůtě, v níž bylo třeba provést nezbytné úkony včetně výsledku žalobce, zjevně nebylo možné sehnat tlumočnicka z ukrajinského jazyka zapsaného do seznamu tlumočnicků (tomu ostatně nasvědčuje i odůvodnění usnesení správního orgánu prvního stupně o ustanovení tlumočnicka ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-13/ČJ-2018-000022-ZAM a úřední záznam ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-13/ČJ-2018-000022-ZAM), a tedy provedení tlumočnického úkonu tlumočnickem zapsaným v seznamu znalců a tlumočnicků by bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi, došlo k naplnění podmínek dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Správní orgán prvního stupně tak nepochybil, když tlumočnickem ustanovil osobu nezapsanou v seznamu znalců a tlumočnicků. Soud podotýká, že tlumočnický úkon provedený Ing. V. A. byl učiněn až po řádném složení slibu ustanoveného tlumočnicka nezapsaného v seznamu znalců a tlumočnicků dle § 6 odst. 2 ve spojení s § 24 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., tedy zcela v souladu se zákonem. Ani tento okruh žalobních bodů tak není důvodný.

21. Ze všech shora uvedených důvodů soud nepovažuje protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-14/ČJ-2018-000022-ZAM za pořízený (ať už z jakéhokoli důvodu) v rozporu se zákonem. Není ani pochybením, jestliže správní orgány učinily svá skutková zjištění (zejména o okolnostech žalobcova neoprávněného výkonu zaměstnání na území České republiky) převážně právě na základě tohoto protokolu.
22. Ohledně žalobcovy námitky o porušení zásady legitimního očekávání (viz § 2 odst. 4 správního řádu), k němuž mělo dojít tím, že správní orgán měl v nyní posuzované věci rozhodnout odlišně oproti skutkově podobným případům, soud podotýká, že žalobce toto svoje tvrzení nijak nedoložil a odkazovaná rozhodnutí sp. zn. KRPS-65439/ČJ-2018-010026, KRPS-65427/ČJ-2018-010026 a KRPS-304065/ČJ-2017-010024 soudu nepředložil, a tedy neunesl svoje důkazní břemeno. Soud však přesto uvádí, že mu je z vlastní činnosti známo, že za podobné jednání orgány cizinecké policie nejčastěji ukládají správní vyhoštění v délce jednoho roku. K tomu srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 3. 8. 2018 č.j. 13 A 62/2018-41 a ze dne 26. 9. 2018 č.j. 13 A 80/2018-25, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019 č.j. 6 Azs 42/2019-19, popř. shora odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2018 č.j. 49 A 8/2018-23, kde vystupoval tentýž obecný zmocněnec jako v nyní posuzované věci; ve všech těchto odkazovaných rozsudcích byla posuzována situace, kdy bylo cizinci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců v délce jednoho roku (tak jako v nyní posuzované věci). I kdyby v některém jednotlivém případě došlo k uložení kratší doby trvání zákazu pobytu na území členských států Evropské unie, pak dle závěru soudu takové jednotlivé rozhodnutí nezaloží ustálenou správní praxi, a tedy nelze hovořit o porušení zásady legitimního očekávání. Jak přitom plyne z konstantní judikatury, správní praxí je „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS). Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce neprokázal (a dokonce ani netvrdil), že by bylo správní praxí orgánů cizinecké policie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

běžně ukládat správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců v délce 3, popř. 6 měsíců.

23. Skutečnost, že žalobce neměl platné pracovní povolení, žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem, přičemž sám žalobce tuto skutečnost výslovně připustil při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně. Správní orgány tak nepochybily, když nezjišťovaly (např. dotazem na Úřad práce České republiky, jak namítal žalobce), zda žalobce disponuje platným pracovním povolením.
24. Žalobce rovněž namítal, že jako jeden z důkazů byl použit protokol o podání vysvětlení v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu. Této žalobní námitce však nelze přisvědčit, neboť správní orgány z protokolu o podání vysvětlení nevycházely. K tomu lze odkázat na s. 2 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-286907-18/ČJ-2018-000022-ZAM, kde mezi podklady pro vydání rozhodnutí není zařazen protokol o podání vysvětlení ze dne 31. 7. 2018. Správní orgány vycházely především z protokolu o výsledku účastníka řízení z téhož dne, jenž byl pořízen zcela v souladu se zákonem (viz výše).
25. Pokud jde o námitku, že za nedostatečný je nutno považovat způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou proti užití důkazu fotografiemi, soud odkazuje na s. 5 napadeného rozhodnutí č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230, kde žalovaný uvedl: „*Ohledně námítky, že spisový materiál obsahuje fotografie, které byly pořízeny před zahájením správního řízení, odvolací orgán uvádí, že správní řízení bylo zahájeno z důvodu, že cizinec byl dne 31.07.2018 kontrolován na stavbě při pomocných zednických pracích a na výzvu nepředložil povolení k zaměstnání ani jiný doklad, který by ho opravňoval k výkonu této pracovní činnosti. K sepsání protokolu bylo prověřeno všech okolností, které by mohly být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, což bez výhrady účel splnilo (seznam kontrolovaných osob vedeno pod č.j. KRPA-286907-8/ČJ-2018-000022-ZAM, společně se smlouvou o dílo mezi Společenstvím vlastníků a zaměstnavatelem, protokol o podání vysvětlení sepsaný panem J. K. veden pod č.j. KRPA-286907-09/ČJ-2018-000022-ZAM, fotodokumentace vedena pod č.j. KRPA-286907-06/ČJ-2018-000022-ZAM). Odvolací orgán proto, s ohledem na výše uvedené, považuje příslušnou námitku za neopodstatněnou.*“ Soud připouští, že žalovaný mohl své úvahy více rozvést, z citované pasáže napadeného rozhodnutí č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 však zjevně plyne, že z fotodokumentace je zřejmé, že žalobce vykonával pracovní činnost. Po zhlédnutí fotodokumentace obsažené ve správním spise tomuto závěru přisvědčil i Městský soud v Praze. Soud na okraj podotýká, že i kdyby čistě hypoteticky tento závěr z předmětné fotodokumentace nevyplýval, skutkový stav věci by i tak byl dostatečně zjištěn především na základě protokolu správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka řízení ze dne 31. 7. 2018 č.j. KRPA-286907-14/ČJ-2018-000022-ZAM, kde sám žalobce přiznal, že na území České republiky vědomě pracoval bez pracovního povolení či jiného dokladu opravňující jej k práci na území České republiky. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná. Nemůže obstát ani obecně formulovaná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230, poněvadž z tohoto rozhodnutí jsou zřejmá jak učiněná skutková zjištění, tak i na jejich základě žalovaným přijaté právní závěry.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-3/ČJ-2018-930310-V230 ve výroku prvním tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

27. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230 ohledně uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení, žalobce ve vztahu k tomuto rozhodnutí nevznesl žádné žalobní body. Soud přesto uvádí, že s ohledem na skutečnost, že k zahájení správního řízení opravdu došlo na základě protiprávního jednání žalobce (viz výše), správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem (konkrétně § 79 odst. 5 správního řádu), když na základě prvostupňového rozhodnutí vydal rozhodnutí o nákladech a žalobci tak uložil v souladu s § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč, neboť nebyly dány důvody pro její zvýšení. Žalovaný pak postupoval v souladu se zákonem, když odvolání žalobce proti rozhodnutí o nákladech, jehož doplnění bylo založeno pouze na tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nenabylo právní moci, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V nyní posuzované věci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 18. 3. 2019, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta tímto rozsudkem. Soud tak nemá pochyb, že správní řízení vyvolal žalobce porušením své právní povinnosti, a tedy napadené rozhodnutí č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230 bylo vydáno v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu. Soud proto ve výroku druhém tohoto rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl i žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019 č.j. CPR-29250-4/ČJ-2018-930310-V230.
28. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobě proti oběma napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. května 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.